

EL MICALET GALÀCTIC

El cas misteriós de la lletra malalta

Mercé Viana

Dibuixos d'Anna Miralles

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

1

*Es crea un nou ministeri
amb un estrany criteri*

Tot va començar un terrible vint-i-tres de febrer ennuvolat i gris. Un crit esgarrifador, que eixia d'un despatx gran i luxós, es va deixar sentir per tot l'edifici principal de la vila. L'acabava de llançar el ministre Trenismi, un home prim, amb bigot i amb tres pèls llarguíssims com a única cabellera, que ocupava la cartera de les Lletres Ben Fetes.

Abans d'ostentar el càrrec de ministre, Trenismi es dedicava, un dia sí i l'altre també, a col·leccionar qualsevol paper escrit per menuts, joves i grans, amb la intenció d'analitzar

la perfecció de l'escriptura en general i, en particular, l'acabament impecable de la lletra ema, que era, sens dubte, la seua lletra preferida. La tenia considerada com la grafia més bella i delicada de l'alfabet. Contemplava les seues muntanyetes i la veia tan vulnerable, tan sensible, que temia que qualsevol descurança dels autors dels escrits l'afectara tot i deformant la seua imatge, esdevenint-se així una ema estrambòtica i fins i tot una simple ratlla amb unes lleugeres ondulacions a la superfície.

Precisament per això, aquest senyor tan extravagant arribà a la conclusió que l'objecte de la seua vida no podia ser un altre que dedicar-se, amb cor i ànima, a vetlar per la que considerava la reina de les lletres. Per tant, no ens ha d'estranyar que, amb tota la freqüència que el seu temps li permetia, visitara les escoles i, amb molta educació, es dirigira als mestres per fer-los propostes com la següent:

—Serien tan amables d'obsequiar-me amb qualsevol escrit que els seus alumnes ja no necessiten?

—I per què ho hauríem de fer? —contestaven sovint alguns dels mestres, una mica desconfiats.

—És, senyors i senyores professores, perquè estic fent un estudi sobre la lletra ema, una

investigació tan important que, algun dia, tota la humanitat haurà de reconèixer-ne el mèrit.

I, mentre deia això, els anava mostrant alguns títols i diplomes que treia d'una cartera gran de cuir, color verd poma i que l'acreditaven amb la possessió dels certificats següents:

«Diploma al més sabut de la casa»

«Diploma al qui més persones del barri ha convençut perquè facen cal·ligrafia de nit»

«Títol d'expert a retolar lletres artístiques»

«Títol d'expert a escriure sense errades»

«Títol d'expert en cal·ligrafies insuperables sobre la lletra ema»

Els mestres, no s'ha sabut mai si per convenciment o simplement per llevar-se'l de damunt, demanaven, tot seguit, als seus alumnes si algú volia regalar qualsevol dels seus treballs escrits a un senyor que es dedicava a investigar. I aquests, tampoc s'ha sabut mai si actuaven per col·laborar o per desfer-se dels seus papers, li donaven, sense pensar-s'ho, tot el que trobaven a la bossa: dictats, redaccions, etc.

Però Trenismi, a més de visitar les escoles, també anava a les editorials, a les oficines, a les paradetes dels mercats i a qualsevol indret que li poguera proporcionar un paper escrit. Tot seguit, analitzava la perfecció o imperfecció

de la grafia ema i s'anotava les conclusions en uns fulls amb l'objectiu d'escriure un futur llibre titulat *Impressions d'un impressionat*.

Paral·lelament a aquesta tasca investigadora, Trenismi es dedicava, també, a escriure articles per a les revistes i els periòdics però, especialment, destinava la major part del temps a redactar cartes al Ministeri de Cultura, per tal d'explicar a la senyora ministra que les grafies de les persones eren cada vegada més descurades i que aquests indicis auguraven el començament d'una desgana que patia el país, tot i dificultant fer les coses com calia. És a dir, ben fetes. Com és natural, argumentava Trenismi, allò que començava per una lletra mal feta podria continuar, tot seguit, no tenint cura en la manera de pentinar-se o de vestir-se, per a acabar, a la fi, en una hecatombe nacional: cases mal fetes que caurien als quatre dies, autobusos que es pararien a mitjan camí fent que la gent arribara tard al treball i tota una llarga llista interminable de desgràcies.

D'aquesta manera i a poc a poc, Trenismi anà fent-se famós i aconseguí que moltes persones es feren aquesta pregunta:

—I si tinguera raó?

La ministra de Cultura, per exemple, considerà des de la primera carta que va rebre que

Trenismi era un home molt assenyat i que defenia una teoria molt interessant. Per això, l'encoratjà perquè continuara amb la difusió de les seues idees i, al mateix temps, l'aconsellà perquè escriguera a la resta dels ministres, així com al president del Govern, per tal d'exposar-los el problema que tan sàviament havia detectat.

Trenismi va fer cas de les indicacions d'un personatge tan insigne amb tant d'entusiasme que començà a escriure tres i quatre cartes diàries a tots i cadascun dels membres que componien el govern, fins que un bon dia, en una reunió de ministres, tothom es va fer la pregunta:

—I si tinguera raó?

La senyora ministra de Cultura, en sentir la reflexió dels seus companys, féu un aplaudiment d'alegria i, aprofitant l'avinentesa, proposà la creació d'un nou càrrec: el de ministre de les Lletres Ben Fetes perquè Trenismi, al capdavant d'aquesta nova cartera governamental, vetlara per la seguretat de la bona grafia de tot l'abecedari.

Tots acceptaren l'assenyada proposició i, una setmana més tard, Trenismi fou designat ministre de les Lletres Ben Fetes. Li concediren secretàries i secretaris a caramulls per poder

ajudar una figura tan lloable, i l'ubicaren en un gran despatx luxós de l'edifici on residia el govern, amb moltes prestatgeries i amb una taula i una cadira adaptada a les seues característiques personals.

Trenismi, nomenat ja ministre, s'ocupava, a pèl i a repèl, d'analitzar la composició gràfica de la lletra ema en milers i milers d'escrits, tots ells proporcionats gràcies a l'eficàcia dels seus col·laboradors, secretaris i secretàries. Quan finalitzava aquesta difícil tasca, es dedicava a felicitar o a amonestar, segons el cas, els autors dels escrits.

De fet, el crit esgarrifador, esmentat al principi de la història, no era sinó la manifestació incontinguda d'aquest ministre prim, amb bigot i tres pèls al cap, davant d'un grapat d'escrits que, segurament, analitzava en aquelles hores del dia assenyalat. Les secretàries i els secretaris, convençuts que alguna cosa molt greu estava passant al despatx del seu superior, entraren tots a una, tan de sobtada que, en obrir-se la porta, van caure, els uns damunt dels altres.

Quan alçaren els ulls, aquell grapat d'ànimes esglaiades i amuntegades descobriren l'autor del crit amb les mans al cap, els ulls com a plats i la boca tan oberta que semblava el forat d'un gran túnel per on passen els trens.

Sense dilació, el manoll de cossos, braços i cames va començar a alçar-se, per tal de recuperar la figura seriosa i ben acurada que, habitualment, tenien. Però, al mateix temps, mentre s'ajustaven les ulleres, s'estiraven les jaquetes i s'arreglaven els cabells, tots començaren a llançar-li un fum de preguntes:

—Què li ha passat senyor ministre?

—Potser ha vist un escarabat negre i pelut?

—És que li ha picat un mosquit gegant?

—Ha perdut la dentadura?

El ministre va seure en la cadira al temps que deia amb veu tremolosa:

—Tenim un greu problema.

—OOOHHH! —exclamaren els presents.

—Molt greu —tornà a dir el ministre.

—OOOHHH!! OOOHHH!! —exclamaren els seus subalterns amb més força que no abans.

—I també molt gran —deixà caure Trenismi.

—OOOHHH!!! OOOHHH!!! OOOHHH!!!
—proferiren novament els ajudants.

—Però —objectà el ministre—, alerta! Jo sabré solucionar-lo.

—AAAHHH! —sospiraren amb tranquil·litat totes les secretàries i els secretaris.

El senyor Trenismi, des del seu nomenament com a ministre, vestia amb una roba

molt original. La tela amb què es feia confeccionar els pantalons i les jaquetes, tot i que era de colors diferents, sempre tenia la mateixa particularitat: estava decorada amb les grafies ben ordenades de l'abecedari. Però, no content amb aquesta extravagància, també es feu confeccionar, sempre fent joc amb el color de fons de cada vestit, uns capells de copa, potser una mica exagerats per la seua grandària, amb una ema brodada tot just al seu davant. Amb tot, i per allò de fer justícia, s'ha de dir que la lletra ema estava en minúscula, perquè Trenismi era molt modest i li agradaven les coses senzilles.

Assegut a la seua cadira, agafà un grapat dels escrits que tenia sobre la taula i, escampant-los per l'aire, com si foren els caramels que llancen en les cavalcades, digué amb gravetat:

—Senyors i senyores secretàries, fidels col·laboradors d'aquest ministeri, ací tenen el cos del delictes.

Els presents, com si foren criatures, començaren a agafar alguns dels documents que el ministre havia llançat amb gran disgust, per tal de llegir-los amb un deler tan desesperat, que els ulls avançaven més de pressa que l'enteniment.

—Ho han vist? —preguntà el ministre.

Els subordinats es miraren els uns als altres mentre alçaven els muscles en senyal de no entendre massa què era allò que el ministre havia descobert.

—Potser vostés, els meus entranyables col·laboradors, no són capaços de veure la terrible desgràcia que s'hi reflecteix? —tornà a preguntar Trenismi, impacient.

Tots tornaren a rellegir, ara més espai, els escrits que portaven a les mans fins que, al cap d'una altra estona, començaren a parlar:

—El meu no està malament —digué una secretària morena.

—El meu tampoc —digué un altre secretari que duia ulleres de vidre gros—. Potser els marges siguen massa amples, però no hi veig motiu per a escandalitzar-se.

—No sé, no sé —digué Cristina, una secretària molt assenyada—. Jo, al meu, li trobe alguna cosa estranya. És com si...

—Això, això —va interrompre el ministre amb gran excitació.

Cristina, animada, tornà a centrar l'atenció en el text que tenia entre les mans. Finalment, exclamà:

—Ja ho sé! Totes les emes hi estan mal escrites.

—Exactament! —digué el ministre una mica emocionat, mentre s'aixecava d'un bot de la cadira—. Enhorabona, senyoreta. S'ha guanyat vosté un diploma gegantesc del qual se li farà el lliurament aquesta mateixa vesprada, davant de tots els seus companys i companyes.

La resta dels secretaris, potser una mica avergonyits, començaren a corroborar, tot seguit, el que la seua companya havia revelat:

—És veritat! Com se m'ha pogut passar un detall tan evident?

—Això mateix pense jo —deia un altre—. Al meu document, acabe de comptabilitzar-hi vint-i-tres emes mals escrites.

—I al meu n'hi ha noranta-dues —afirmà un altre.

—El meu en té, almenys, cent dotze —assenyalà amb sorpresa una secretària bastant tímida.

—Calma, calma —aconsellà Trenismi.

Però vet ací que, quan els secretaris i les secretàries alçaren la vista de l'escrit que tenien a les mans i la clavaren en la persona del seu superior, se'ls eriçaren els cabells i, com si els ulls anaren a eixir-se'n del lloc, exclamaren tots a una:

—OOOHHH!!!